

[Berglund.]

fordi de grønlandske fisker- og fangererhverv de seneste år har været udsat for meget vanskelige forhold. Torskebestandens decimering på grund af klimaforandring og for intensivt fiskeri har medført, at man på international basis må søge fiskeriet af torsk i grønlandske farvande stærkt begrænset, ja, begrænset så stærkt, at fiskeriet udelukkende forbeholdes den grønlandske fiskeriflåde. Det stærkt intensiverede fremmede rejefiskeri ud for grønlandske kyster giver også anledning til alvorlige bekymringer, og det haster med at få dette fiskeri begrænset til sådanne fangstmængder, som man fra biologernes side anser for det højest tilladte af hensyn til bestandens bevarelse.

Som understregning af den situation kan jeg oplyse, at de grønlandske fiskeres indtjening i de første 7 måneder af 1976 er 10-12 pct. lavere end sidste år, hvorved fiskerne får sværere ved at betale deres forpligtelser. Mindre fangst betyder igen, at produktionen er lavere end sidste år, hvorved produktionsunderskuddet bliver større. Arbejdsløsheden stiger, hvorved behovet for nye arbejdspladser bliver større.

De nævnte og flere problemer inden for erhvervslivet og arbejdsmarkedet må vi løse sammen. Jeg siger vi, da jeg er overbevist om, at det allerstørste flertal her i salen har viljen til at løse de grønlandske problemer. Til hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s påstand om, at borgerne betaler ødelæggelsen af det grønlandske samfund, vil jeg sige, at der vil være tale om ødelæggelse, hvis der afgøres noget uden at spørge folkevalgte grønlandske politikere.

Maisted (FP):

Statsministerens åbningstale indeholdt bl. a. henstillinger til erhvervslivet. Virksomhedernes ejere og ledere må selv gøre en virkelig indsats. Vi må pålægge os en betydelig selvdisciplin. Industrien og ganske særlig eksportindustrien vil indtage en nøgleposition i de kommende års udvikling, og dansk industri kan ikke forvente en rigelig tilgang af billige produktionsfaktorer.

Det var det, der blev sagt til dansk erhvervsliv, og forvirringen er uægtelig total, når vi ved, at produktionsfaktorerne bliver dyrere bl. a. ved en råenergiskat, som om en fordobling af elektricitetspriserne i 1975 ikke var nok.

Men hvordan er det med statsministerens holdning, og hvem er det i dansk erhvervsliv, statsministeren opfordrer til at gøre en ekstra

indsats? Det kan ikke være de små erhvervsdrivende, selv om de beskæftiger de fleste mennesker uden for den offentlige sektor. I maj 1974 opfordrede den dengang forhenværende statsminister Anker Jørgensen de selvstændige, der ikke kan tage presset, at tage konsekvenserne heraf og blive arbejdere eller funktionærer. Mange fulgte rådet, fordi frygten for fremtiden var stor, når en socialdemokratisk leder til venstre for midten så klart gav udtryk for, at der ville blive lagt byrde på byrde på de selvstændige, indtil socialisterne havde gjort livet så surt for de selvstændige, at de opgav og blev arbejdere og funktionærer.

I 1975 og i 1976 har vi over 100.000 arbejdsløse. Statsministerens råd i 1974 var et rigtig dårligt råd for alle, også for de selvstændige, der blev arbejdere og funktionærer. Det kan altså ikke være de små virksomheder, som jo ikke passer ind i et socialistisk samfund, statsministeren hævder sit hoved til. Hvem er det? Igen i dag kan vi i aviserne læse om en virksomhed med en årsomsætning på 100 mill. kr., der er blevet solgt til en udenlandsk koncern. En udenlandsk koncern køber en stor dansk virksomhed for at købe dansk know-how, og overskuddet af salget af færdige fabriksanlæg til u-landene, der finansieres af danske skatteydere, går til udlandet.

Hvorfor er denne danske fabrik solgt til udlandet? Fordi, som den tidlige danske ejer siger, fabrikken har et stigende kapitalbehov, som de skattemæssige forhold herhjemme gør det vanskeligt at opfylde, idet fabrikken er i stærk udvikling ikke mindst på eksportsiden. Det vil altså sige, at vores økonomiske politik føres på en sådan måde, at vores store danske virksomheder sælger dem til udenlandske koncerner, fordi det ikke kan betale sig at oprettholde disse arbejdspladser herhjemme.

Det er de vilkår, store danske virksomheder arbejder under. Vi har altså ikke meget håb at hente hos danske eksportvirksomheder, der har 100 mill. kr. i årsomsætning, og det er selvfølgelig også småpenge i forhold til, hvad man omsætter i den offentlige sektor. Især hvis vi bibeholder det socialdemokratiske skattesystem. Hvem støtter statsministeren sig til, når de økonomiske realiteter viser, at den økonomiske politik, der føres af socialdemokratiet, er til skade for landet?

Glensgård (FP):

Hr. Gert Petersen og hr. Knud Jespersen be-